

Grad paa sin Plads. Ikke blot, at det overhovedet maa synes urimeligt, naar vi sætte saa store Kapitaler i vore Statsbane-anlæg, da ikke ogsaa at søge at faa et blot nogenlunde Udbytte af dem; men ganske særlig, naar det viser sig, at Udgifterne stige forholdsvis stærkere end Indtægterne — og en yderligere Udgiftsstigning bliver jo en Følge nu ogsaa af Lønningsforhøjelserne — saa maa det synes end mere urimeligt, om man, naar hele Driften bliver dyrere, da ikke ogsaa gør sig klart, at man bliver nødsaget til at lade Publikum betale mere. Den samme Betragtning finder Anvendelse paa Postvæsenet. Naar jeg ser paa Udbyttet af Postvæsenet og Telegrafvæsenet i de sidste 6 Finansaar, viser det sig, at der i Finansaarene 1895—96 og 1896—97 hvert Aar var et Overskud af omtrent $\frac{1}{4}$ Million, og dette Overskud steg i Finansaaret 1897—98 til over 600,000 Kr. I 1898—99 var det endnu 472,000 Kr. Saa sank det i det næste Finansaar til 71,000, og i det sidst forløbne Finansaar var der et Underskud af 56,000 Kr. Ogsaa her vilde det være paa sin Plads at foretage en Forhøjelse af Betalingen baade for at dække de forøgede Udgifter og tillige for mulig at faa et Udbytte af Post- og Telegrafvæsenet, der svarer til det Udbytte, man har haft i tidligere Aar. Som et tredje Middel til at forøge vore Indtægter foreslaar jeg at foretage en Udvidelse af Klasselotteriet. For Tiden er der en større Efterspørgsel efter Lotterisedler, end der kan tilfredsstilles, og der er liden Grund til at foranledige, at Folk spille i udenlandske Lotterier. Det er en Indtægt, som Staten ligesaa godt selv kan tage. De forskellige Indtægtsforøgelser, som disse af mig nævnte Forslag ville medføre, udgøre for Statsbanernes Vedkommende omtrent 2 Millioner Kr., for Postvæsenets Vedkommende omtrent 1,280,000 Kr. For Lotteriets Vedkommende er det lidt vanskeligt at anslaa nøjagtigt, hvad Udvidelsen vil indbringe, men jeg vil antage, at jeg her tør paaregne en 300,000 Kr. Der vil da ad disse Veje tilsammen indvindes for Statskassen en forøget Indtægt af godt og vel $3\frac{1}{2}$ Million Kr., saaledes at der altsaa vil fremkomme en Indtægtsforhøjelse af $1\frac{1}{4}$ Million Kr. ud over de Udgifter, som Lønningsforhøjelserne medføre.

Hvis de Herrer nu ville spørge mig, om det er mig nogen Fornøjelse at komme her og foreslaa, at vi skulle sætte Jernbanetaksterne og Brevportoer op, saa maa jeg svare: Nej, det er det visse ikke

Det vilde være mig en langt større Fornøjelse, om jeg kunde komme og foreslaa det modsatte. Det vilde være mig ulige behageligere, og det vilde vinde mig meget større Bifald. Naar Regeringen foreslaar Lønningsforhøjelser til et Beløb af mellem 2' og $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., venter den ikke derfor at faa nogen som helst Tak fra nogen Side. Det er sikkert at gaa ud fra, at alle de Mennesker, der faa deres Løn forhøjet, kun vilde blive misfornøjede over, at de ikke faa mere endnu. Og man kan med endnu større Sikkerhed gaa ud fra, at alle de, der komme til at betale mere for at køre paa Jernbane eller sende et Brev med Posten, ville vide Ministeriet al mulig Utak. Blot man kommer til at give 5-Øre mere ud, vil denne 5-Øre hver Gang den gaar, blive ledsaget af et brændende Ønske om, at Ministeriet sad paa et endnu mere brændende Sted. Saaledes er nu Livets Gang, det maa vi finde os i. Den eneste Trøst er den, hvis det ellers kan kaldes en Trøst, at det desværre er blevet en Nødvendighed at gaa til disse Skridt, — og saa faar man tage de Skrub, der følge med.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om hvert enkelt af de foreliggende Lovforslag. Jeg vil gøre det saa kort som muligt; thi ærede Medlemmer ville have større Udbytte af selv at løbe Forslagene igennem, hvorved de hurtigt ville faa Øje for det, som for hver enkelt maatte være af Interesse. En almindeligere Bemærkning maa jeg forudskikke. Jeg fremhævede før, at naar vi gaa til en Revision af Lønningsforholdene i det Omfang, som der her er Tale om, bør der saa vidt muligt stræbes til Ligelighed og Ensartethed i Reglerne. Dette er da ogsaa en Opgave, som har været Administrationen meget magtpaaliggende, men den har dog neppe kunnet lade sig helt gennemføre. For det første er det altid meget vanskeligt at foretage en direkte Sammenligning imellem Stillingerne inden for de forskellige Etater. Det, at en Mand kaldes Assistent under Postvæsenet og Assistent under Jernbanevæsenet og Assistent under Toldvæsenet, betyder i og for sig — selvfølgelig — ikke, at Stillingerne ere ganske analoge. Til Bedømmelse af, hvilke Lønninger der passende kunne tillægges de paagældende, maa man tage mange forskellige Omstændigheder i Betragtning: hvor lang Fordannelse der kræves, hvor lang Tjenestetid, inden man faar fast Ansættelse, i hvilken Alder dette sker, hvor anstrengende Arbejdet er, hvor